

[Poul Hansen (Kalundborg).]

man kunne formode at det ærede medlems parti har sine vælgerinteresser. Men som sagt, jeg er aldeles overbevist om, at noget sådant ikke kan tænkes, og jeg mener, at det derfor vil være så meget lettere at forhandle om udvalgets endelige sammensætning.

I sin fremsættelsestale forleden — og også i sin tale her i dag — henviste det ærede medlem til den af den tidligere svenske finansminister Sköld nedsatte ekspertkomité. Jeg har ligesom det ærede medlem sat mig grundigt ind i det dokument, der vel kan siges at være en slags kommissorium for den svenske komité, og jeg har på mange punkter fået nøjagtig det samme indtryk som det ærede medlem, også fået det indtryk, at svenskerne, hvad jeg iøvrigt ved en anden lejlighed har givet udtryk for, går grundigere til værks, når de skal løse problemerne, end vi har for skik. Netop fordi det ærede medlem henviser til denne svenske komité og til det svenske arbejde på dette område, synes jeg, det er berettiget at sige, at dette svenske arbejde dels allerede synes at have været lagt langt mere dybtgående an, dels også for fremtiden synes at skulle være mere dybtgående og tage bredere sigte, end der kan blive tale om med et udvalg af den sammensætning og — ikke mindst — med den arbejdstid, som det ærede medlem har tænkt sig.

Jeg selv kunne meget vel tænke mig, at vi også her i landet underkastede disse problemer i forbindelse med den fulde beskæftigelses politik en dyberegående undersøgelse, først naturligvis i form af en analyse af problemerne og derefter en overvejelse af, hvorledes de kunne løses; men jeg stiller mig som sagt meget tvivlende overfor, om noget i den retning kan gøres med dels den foreslåede sammensætning af det foreslåede udvalg — det er nu en ting for sig — dels og navnlig indenfor den tidsfrist, som det ærede medlem har opstillet. Derfor vil dette efter min mening også være et af de spørgsmål, som vi bør drøfte i det folketingsudvalg, jeg regner med vil blive nedsat til behandling af forslaget.

Martin: Efter den højtærede finansministers udtalelser er sagen forsåvidt afgjort og megen snak om selve forslaget

derfor overflødig. Den højtærede finansminister kan jo til enhver tid nedsætte et sådant udvalg og sammensætte det, som han har lyst til; men når han ønsker, at forslaget og tanken skal drøftes i et folketingsudvalg, kan vi naturligvis ikke have noget derimod.

Forslaget er altså blevet modtaget af regeringen; man kan vel ikke, når man har hørt den højtærede finansminister og ordføreren for socialdemokratiet, det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg), påstå, at det har fået nogen særlig varm eller begejstret modtagelse. Hvis det var venstre eller det konservative folkeparti, der havde fremsat dette forslag, ville regeringen utvivlsomt have opfattet det som et udslag af mistillid, som et udtryk for, at regeringen stod i en klemme, at den ikke selv kunne klare sine opgaver fuldt tilfredsstillende og derfor trængte til råd og bistand af en eller anden hjernetrust, eller hvad man nu vil kalde det. Men når det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard har fostret tanken, er enhver sådan mistanke jo udelukket, og regeringen har sikkert følt sig forvisset om, at forslaget udsprang af redeligt venskab og af omhu og trang til at hjælpe regeringen tilrette i en snæver vending, thi for den rene er jo alting rent; men en smule mistillid må der dog spille ind.

Der foreligger store opgaver, hvad ordføreren for forslagsstillerne, det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard, har fremhævet, store opgaver og problemer, som også vi meget vel kan se, men som regeringen burde være i stand til at løse selv, og som den vel iøvrigt også nok mener sig i stand til at løse. Hvis regeringen ikke troede, den kunne løse disse opgaver selv, var dette forslag vel ikke blevet saboteret eller syltet fra foråret til nu. Forslaget blev jo fremsat allerede i foråret, og ganske vist var den højtærede finansminister dengang optaget af vigtigere ting, men hvis der havde været en vilje til at få forslaget igennem, havde man vel også fundet en vej; der skulle vel ikke have været noget i vejen for, at den højtærede økonomiminister havde taget sig af sagen; men regeringen har ikke betragtet denne sag, der er en hjertesag for det radikale venstre, som nogen hastesag; den er først kommet til